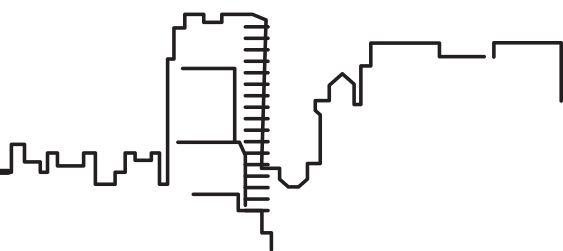

des dels barris a la ciutat,
CONSTRUÏM EL PODER POPULAR

endavant
organització socialista d'alliberament nacional

Des dels barris a la ciutat, construïm el poder popular!

Vivim una crisi sistèmica que empitjora dia rere dia les condicions de vida i la quotidianitat de classes populars. Alhora, però, és un moment de debilitat del discurs ideològic dominant on apareixen esquerdes que hem d'aprofitar per a la ruptura. Així, des dels diversos col·lectius de lluita ens toca més que mai debatre i analitzar els nostres encerts, errors, mancances i fortaleses. I ens toca fer-ho, donada la vivesa del conflicte, a partir de l'anàlisi compartida de la pràctica per aprendre de primera mà de les nostres companyes, que són totes les lluitadores diàries i de base.

Per això hem volgut organitzar unes jornades de debat que estiguessin adreçades a la pràctica concreta i diària del conjunt de la militància que lluita per la transformació política i social dels Països Catalans. Unes jornades que permetin l'intercanvi d'idees i de pràctiques entre els i les militants que, des d'àmbits específics de lluita, porten temps treballant i pensant com fer-ho per tal que sigui el més útil possible per superar l'actual estat de les coses. A més, el format de les xerrades, bastit a partir d'una sèrie d'interrogants que pensem que són rellevants en cadascun dels àmbits de lluita, permetrà que el debat no es dispersi i que sigui possible extreure'n conclusions per dur-les a la pràctica.

Perquè no volem reformes, ni pedaços, perquè volem canviar-ho tot, volem analitzar-ho tot des de la pràctica i la confrontació amb la realitat. Entre totes, tot. Perquè com va dir l'Engels, "un gram d'acció pesa més que una tona de teoria".

DES DEL BARRIS A LA CIUTAT, CONSTRUÏM EL PODER POPULAR!

Divendres 2 d'octubre de 2015

19 h. La lluita feminista des de la base: dones, barris i moviment popular [exposició i ponències en format mixt, debat en format no mixt]

- Georgina Monge, membre del col·lectiu Justa Revolta.
- Irati Salsamendi, membre de l'Assemblea de Dones Feministes de Gràcia.
- Laura Arcarons, 'Monòlegs de la Vagina' i militant d'Arran.
- Eva Fernández, activista feminista i veïnal.
- Dues membres del col·lectiu feminista Degenerades.

Dissabte 3 d'octubre de 2015

9 h obertura de portes i rebuda

9.45 h Presentació de les jornades i explicació funcionament

10 h. Viure amb dignitat mentre no acabem amb el capitalisme: vida digna com a estratègia de la unitat popular.

- Gerard Sala, membre de la Marea Blanca de Ponent i Pirineus: Assemblea de d'usuaris i treballadors en defensa de la sanitat pública.
- Carla Lerele i Alba Sanjurjo, del col·lectiu Nou Barris Cabrejada
- Bernat Sorinas, membre de la PAHC Bages i portaveu d'Obra Social PAH

12.15 h. Construint espais d'autonomia i unitat popular: casals, ateneus i sociabilitat.

- Clara San Juan Privat, membre del Casal Popular Independentista del Pla de l'Estany i militant d'Arran.
- Dos membres del Banc Expropiat de Gràcia.
- Xavi Pallicer, membre del Casal Independentista i Popular de Sabadell Can Capablanca

14.30 h Dinar.

16 h. Quan la lluita de classes és als barris: sindicalisme, activisme laboral i lluita contra l'explotació.

- Isabel Benítez, responsable d'Organització de la COS
- Josep Penín, vaguista d'una contrata de Telefónica-Movistar
- Àlex Tisminetzky, secretari de Salut Laboral de la CGT
- Albert Grimau, del col·lectiu Resposta Solidària

18.15 h. La necessitat del poder popular: organització, lluita política i antagonisme institucional.

- Diana R. Grimau, d'Arran i Moviment Popular de Sabadell
- Joaquim, membre de Procés Embat
- José Iglesias, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa
- Isabel Vallet, militant d'Endavant (OSAN) i exdiputada de la CUP-AE [baixa a darrera hora].

Organitza: Endavant (OSAN) del Barcelonès. A l'Ateneu Harmonia de Sant Andreu, C/Sant Adrià, 20

Metro: L1 Sant Andreu, L9/10 Onze de Setembre

La lluita feminista des de la base: dones, barris i moviment popular

Preguntes

Quines haurien de ser les principals tasques dels col·lectius feministes al barri?

Com arribem a les dones més precàries i explotades? A la feina, a casa?

Com arribem a les diferents generacions de dones?

Com arribem a les dones migrades?

Reflexions del debat no mixt de dones

En el debat sobre lluita feminista, més enllà d'extreure unes conclusions per a la pràctica, també s'apunten algunes reflexions més genèriques:

Es parteix de la necessitat de centrar el discurs polític en la 'millora de les condicions de vida' i defugir discursos academicistes.

La lluita per les condicions de vida sempre ha implicat a les dones. Moltes han estat les revolucions on les dones han tingut un paper cabdal, encenent la metxa de la revolta quan les condicions de vida material d'elles mateixes i els seus han perillat.

A la ciutat de Barcelona en són exemples les lluites per aconseguir llars d'infants als barris dutes a terme per les vocalies de dones. Les demandes que es plantejaven eren palpables i contribuïen a millorar substancialment les condicions materials de vida de les dones. Actualment, podríem trobar un model semblant en els grups de dones que s'organitzen a les PAHs.

Sovint, des dels moviments que assumim els feminismes com a eixos de lluita ens trenquem el cap pensant en com els podem presentar les nostres propostes a dones més grans per arribar a tenir uns col·lectius feministes intergeneracionals. Cal que ens comencem a plantejar què és el que tenen per dir-nos elles, quines estratègies han emprès per a millorar les seves condicions de vida i senzillament fer treball colze a colze, ser presents en les lluites que ja es donen. Cal procurar fer-ho amb un discurs proper, ja que moltes dones troben que hi ha discursos feministes molt elitistes i distants. El discurs sobre la 'vida digna' és proper i pràctic i permet traçar vincles de suport mutu entre dones. D'altra banda, permetria incloure molta gent a la que ara l'Esquerra Independentista no som capaces d'implicar.

Algunes propostes en aquesta línia són:

- Utilitzar i enfortir la Xarxa de Casals i Ateneus arreu del territori per pensar maneres

d'organitzar-nos les dones i cobrir necessitats. Si des d'aquests no se'ns acudeixen maneres, cedir els nostres espais a col·lectius que sí que ho treballen. Són un exemple el treball de les PAHs i les Xarxes d'Aliments.

- Crear o enfortir xarxes de suport mutu, ja que d'una manera col·lectiva permeten socialitzar necessitats i tasques pel sosteniment la vida, resistint als embats del capitalisme patriarcal -roba, salut, alimentació, problemàtiques de violència masclista-
- Acostar-nos al personal sanitari o Serveis Socials. Són àmbits on solen acostar-se les dones a fer demandes.

També és important recalcar que l'augment de nous col·lectius feministes darrerament ens mostra que encara que el perfil de militants d'aquests col·lectius pot ser molt homogeni, també estan responnent una necessitat real de les dones. En aquest sentit, es planteja la necessitat d'arribar a perfils més heterogenis però també la necessitat de tenir un espai homogeni on compartir necessitats similars.

El discurs i pràctica feminista també passen per la necessitat d'un treball intern dels moviments socials i dels propis militants d'organitzacions i col·lectius mixtes. Inevitablement, passarà per moments de tensió, ja que és necessari començar a desmuntar els privilegis dels nostres companys, revisar els nostres espais de militància i fer tasques de cura:

- Bones acollides a les noves militants
- Crear espais còmodes i inclusius per a militar -revisar els horaris i les exigències de militància-
- En els actes, cuidar la presència de dones

Reflexions del debat no mixt d'homes

La sessió de debat va començar amb una lectura tant del guió general de les jornades com del guió específic per al debat d'homes. Inicialment, membres dels grups 'Aliats del Feminisme', 'Grup de masculinitats del Campus Diagonal', d'un grup de treball intern de Gràcia, d'un grup de treball mixt per a la igualtat de l'Hospital de Can Ruti i de l'experiència de treball amb comunitats rurals al Salvador. D'aquestes intervencions pot constatar-se que:

- Els grups estables d'homes que han treballat la qüestió de gènere sorgits fins ara -que en són dos- han sorgit inicialment com a grups d'afinitat i ha estat complicat sortir d'aquesta dinàmica, atès que la deconstrucció de la masculinitat i la crítica mútua ha fet complicada la incorporació de nous membres.
- En la resta de grups, de vegades s'ha aturat per no prioritzar-los o també per veure's impotents davant la manca de coneixements.

A continuació, hi va haver una intervenció de cada persona que no havia intervingut com a membres del grups, que va anar seguida d'un torn final i que va tenir algunes rèpliques deixant com a principals temes:

- Els grups no mixtes d'homes són una forma adequada de combatre el patriarcat? Les opinions desfavorables deien que només eren necessaris en el cas de les dones i que calia treballar dins les organitzacions mixtes. Les favorables deien que poden donar eines per problemàtiques en espais masculinitzats, tant militants com no militants -grups d'amics, entorn de treball, família...- en què la militància masculina té dubtes sobre com prendre partit per atacar els privilegis que exhibeixen els homes en el dia a dia. També es destaca que el treball en grups no mixts no té perquè anar en detriment de treball amb dones en col·lectius mixts.

- Quines maneres hi ha de tallar situacions d'apologia patriarcal en ambients no militants, on la majoria de persones no comparteix la visió feminista? Relacionada amb el punt anterior, molts dels assistents expressen dificultats, ambients on els és més senzill treure 'targetes vermelles' a males actituds
- De quina manera podem els homes fer feina contra el patriarcat de manera autònoma? Prenent una posició de com ens situem políticament com a homes, prenent consciència dels privilegis, no carregant els afectes com una tasca exclusiva de les nostres companyes, trobant solucions d'actuació en ambients militants i no militants. Tot això requereix de formar-nos permanentment en la teoria i en la pràctica, actitud activa i de no esperar que siguis les companyes les que ens detectin tots els errors i privilegis. Cal iniciativa pròpia per part dels homes.

Viure amb dignitat mentre no acabem amb el capitalisme: vida digna com a estratègia de la unitat popular

Preguntes

Quines són les necessitats més bàsiques per poder viure? Com les cobrim si l'Administració no les garanteix o, fins i tot, les impedeix?

Com arribem a la gent que no té cobertes aquestes necessitats i no forma part dels nostres cercles socials?

Com vinculem aquests espais al moviments populars?

Com superem la demanda concreta, social i fins a cert punt 'egoista' o individualista, per construir una consciència i implicació col·lectiva, solidària i política?

Com afecten aquestes mancances a les dones? Com en podem facilitar l'apoderament en aquest punt?

Com evitem situacions de racisme i xenofòbia, de divisió dins de la pròpia classe treballadora?

Reflexions dels debats

Viure amb dignitat -educació, habitatge, sanitat, alimentació- és una qüestió estratègica i han de ser aposta de moviment. Hem de ficar-nos-hi a llarg termini, no per buscar l'èxit a curt termini. Hem de pensar que allò que toca el voraviu fa que surti gent al carrer, té capacitat de mobilització. Es pot treballar des dels barris, territorialment.

Es qüestiona que la vida digna s'hagi de plantejar només en clau productiva. Per què no ho fem en clau de plenitud? I es posa èmfasi en l'aspecte sexual. Hi ha col·lectius de dones autoorganitzant-se per dignificar la seva vida.

Un company del Poblenou exposa el cas les persones migrades que viuen de la ferralla. A l'hora d'intervenir-hi, és un cas molt complex, com un 'monstre' que toca molts aspectes i on costa intervenir-hi. Remarca que cal humilitat i que sovint costa treballar amb d'altra gent.

Una companya de Nou Barris exposa que al seu districte tenen deu anys menys d'esperança de vida respecte altres zones de Barcelona. Només el 20% del jovent arriba a la universitat. Lamenta que la gent que es mou és la mateixa, copada, a més per un 'cementiri de mamuts'. Es parla de casos de poder adult.

S'obre el debat respecte un problema clau: tothom vol capitalitzar les lluites. I sorgeix el dubte: hi ha una desmobilització dels moviments popular per la victòria de BeC a l'ajuntament de Barcelona? La CUP i el peu a les institucions fa replantejar debats: moviment popular vs institucionalització

Es planteja un altre problema: la sectorialització de les lluites. Com ens ho sentim propi? Com hi incidim? Hi ha poques mans treballant. Tothom té un 'gruix' darrere. De forma aïllada no solucionem res, és assistencialisme. Es comenta el perill de la coordinació de lluites, que sempre se l'apropien els sindicats grocs i els partits reformistes. Com a exemple, 'Juntes Podem'. En aquest sentit, es diu que la coordinació té molts riscos.

Sorgeixen dubtes que queden a l'aire: com compartim de forma real? Com ho fem amb l'alimentació, el consum...? I els drets de les migrants? Les necessitats bàsiques no són les mateixes per tothom. La vida digna no és només tenir les necessitats cobertes: són coses diferents. Un altre exemple a tenir en compte: la por de les dones al carrer.

Es comenta que cal una 'identitat comuna' que decideixin les seves necessitats. No hem d'anar amb apriorismes. Hem de crear el nosaltres, tot i que hi ha qui diu que pot comportar abandonar l'estratègia i endarrerir els objectius. Així, a l'hora d'abordar un conflicte, cal tenir en compte que hi ha motivacions diferents que duen a la creació de comunitats diferents i generen processos identificatius diferents. Es diu de canviar els temps, de rebre i de donar. I si en lloc de buscar la unitat busquem, millor, lleialtat i honestat?

Es diu que posar 'banderes' -identificació a priori- és un error, ja que anem a transformar societat. Hem de tenir present que hem estat educades a no plantejar-nos les coses, per això costa tant l'apoderament.

Hem de buscar objectius concrets i combatre poder. Cal que fem un discurs sincer, encara que ara ni pugui ser. Encara que estiguem lluny, cal radicalitzar. Cal que busquem un potencial objectiu. Per exemple, una xarxa d'aliments, a través d'aquí arribes a altres esglaons de la piràmide de Maslow.

Més drets concrets, apoderament, per poder respondre en qualsevol moment. Sobirania.

Pràctica política. Exemple: PAH.

Espais confort per poder-se desfogar.

Com arribem a la gent que no té cobertes aquestes necessitats i no forma part dels nostres cercles socials?

La iniciativa per crear un nou moviment social acostuma a partir d'un grup de persones ja polititzades, però cal traspasar progressivament responsabilitats a la nova militància com a part de la seva formació. Cal convertir el subjecte passiu que necessita assistència en subjecte militant actiu.

Exemple 1: començar l'assemblea amb formació i construcció de lluita col·lectiva i després fer els casos particulars.

Exemple 2: en una xarxa d'aliments posar com a condició la participació activa en el reciclatge per tal de tenir cistella.

Cercar el que ha de ser el subjecte de la lluita al seu entorn, allà on fa la seva vida.

Exemple: campanya de cerca d'afectats per la hipoteca porta per porta als barris populars.

L'acollida ha de ser empàtica, agradable i integradora, amb intel·ligència afectiva. Cal crear vincles a partir de la quotidianitat compartida i donar resposta a les necessitats pràctiques de les persones que han de formar el col·lectiu de lluita.

Exemple: un espai de cura d'infants és indispensable per tal que moltes mares puguin assistir a les assemblees.

Com vinculem aquests espais als moviments populars -ja existents-?

Connectar les lluites per tal de retroalimentar-les ampliant la consciència i la formació global del subjecte polític. Aquestes connexions entre conflictes socials concrets apareixen de manera natural, no es tracta de compartiments estancs sinó tot el contrari, i també poden ajudar a fer créixer la concepció global del conflicte social i aprofundir així en la formació política. Exemple: PAHC SBD - Subministraments - Sense papers - Xarxa d'aliments.

Com superem la demanda concreta, social i fins a cert punt 'egoista' o individualista, per construir una consciència i implicació col·lectiva, solidària i política?

Combinar la formació amb la pràctica. La relació entre el problema concret immediat i la formació política per ubicar el problema en el context de conflictivitat social global és complexa. Adaptar el discurs polític global al cas concret per anar-lo construint de mica en mica. Exemple: ensenyar la forma de piratejar l'electricitat i explicar perquè considerem que es tracta d'una acció legítima i de caràcter polític.

Forçar l'entrada de les demandes a les institucions i fer valer les victòries que s'hi obtinguin alhora que es formulen noves demandes per mantenir actiu el moviment popular evitant la desmobilització que pot provocar la institucionalització de les problemàtiques socials. Incrementar l'ambició de les demandes gradualment per mantenir la iniciativa al carrer.

Fagocitar la "militància" acomodada imposant dinàmiques de militància intensa.

Exemple: fer front a les formes de "lluita" dels sindicats grocs.

Com afecten aquestes mancances a les dones? Com en podem facilitar l'apoderament en aquest punt? Com evitem situacions de racisme o xenofòbia, de divisió dins la pròpia classe treballadora?

Contrarestar a través de la pràctica els prejudicis racistes, masclistes, sexistes, etc. del subjecte que es vol polititzar i mobilitzar. Formar grups no mixts de dones. També grups d'homes per reconèixer i renunciar als privilegis i afavorir la creació d'un clima que faciliti l'apropament de les dones al col·lectiu de lluita. No caure en la imitació de comportament masculins com a forma d'apoderament femení.

Exemple: obrir el ventall de participació i d'interacció a la màxima diversitat de gènere o d'origen per desmuntar els tòpics masclistes o racistes.

Construir espais d'autonomia i Unitat Popular: Casals, Ateneus i sociabilitat

Preguntes

A quina gent principalment adreçem els espais?

Quines han de ser les principals tasques a fer i impulsar als nostres espais?

Com fer dels nostres espais un lloc de trobada i referència per a la classe treballadora?

A qui estem adreçant el nostre casal/ateneu/cso etc. Hi ha un públic definit? Si és així, per què?

De quina manera es treballa per arribar a aquest sector de la població? Hi ha projectes o activitats concretes?

Distribució de l'espai, funcionament, etc.

La població immigrada participa dels nostres espais? Perquè sí/no?

Es fa un treball específic de gènere per evitar reproducció de rols i estereotips?

Els casals/ateneus/cso com a espais lliures de qualsevol tipologia de violència? Com es treballa per tal d'aconseguir-ho?

Com fem que els usuaris dels nostres espais passin a formar-ne part?

Quin funcionament econòmic té el casal? Per què?

Reflexions dels debats

A nivell esquemàtic, els punts que es debaten són els següents:

- Quina ha estat l'evolució dels casals des que van començar a sorgir de forma més o menys contínua a finals dels noranta i fins ara. Els canvis de model són necessaris.
- Com incorporem dins d'aquests espais, en la seva gestió i significació, un subjecte que vagi més enllà de les organitzacions polítiques o col·lectius que l'impulsen.
- Com abordem la feminització d'aquests espais, des d'un punt de vista personal i col·lectiu: tasques de cada una de nosaltres -emfatitzant l'esforç que han de fer els homes- i dels col·lectius o grups feministes que hi treballin -si és el cas-.
- Com abordem la gestió de conflictes dins d'aquests espais
- Com cal plantejar aquests espais dins la idea de moviment. Dialèctica casals-moviments per no donar lloc a bolets sense una funció políticament definida que doni peu a prioritats que no siguin les de l'Esquerra Independentista.

Sobre el tema de les violències, s'ha d'identificar i acceptar que els nostres espais no estan exempts de violència. Es comenta que fins que no t'hi trobes no n'ets conscient. S'han d'anar definint mecanismes per afrontar possibles situacions de violència.

Les companyes del Casal Tio Cuc d'Alacant comenten que no es treballa el tema de manera directa. Són els nuclis d'Endavant i d'Arran els que integren el tema en la seva praxis diària.

Com a exemple, expliquen que Arran dedica de 5' a 10' de l'assemblea a debatre els micro-masclismes que es donen en el si de l'assemblea. Com a Casal, existeix una comissió de dones per impedir situacions de violència, que fins al moment no s'han donat.

La companya del Casal del Pla de l'Estany comenta que amb gent que ja és militant, la *lliçó* està apresa -fet que no treu que puguin passar situacions de violència-, però que quan se socialitza el discurs a altres *usuaris* no tan polititzats, no s'entén l'exigència de la co-responsabilitat -(s'explica el cas dels responsables del gimnàs del Casal del Pla de l'Estany-. En el cas dels responsables del gimnàs, al no acceptar aquesta feina de sensibilitzar a la resta d'usuaris del gimnàs -ja que li treien importància a aquesta feina, deien que era massa política-, se'ls va treure la responsabilitat de gestionar l'activitat i finalment van desaparèixer de l'espai. Es comenta que ara es busquen dones o persones més conscienciades per encapçalar aquest projecte, tot i que es fa difícil.

La companya del Casal de Joves de Lleida explica que als cartells que es posen en els nostres espais on s'informa que 'No es toleraran comentaris ni actituds sexistes, racistes o homòfobes' elles hi afegeixen 'de poder adult ni tutelatges'. Explica també que han aconseguit aglutinar d'altres col·lectius juvenils a través de la Sirollada, però no des del Casal. Pel que fa al tema de la participació de les persones immigrades, comenta que el Casal va guanyar molta referencialitat a través del col·lectiu 'Papers per tothom'. La ubicació del Casal, al casc antic de Lleida, amb molta comunitat migrant i gitana, i degut a la problemàtica derivada del consum de tòxics, ha provocat algunes situacions de violència -com ara assetjaments per tocaments, a les que han respost des del Casal-.

El company de l'Octubre, Casal Independentista del Poblenou, explica que el tema del gènere es treballa a partir del cicle aDONA't, que és una comissió mixta del mateix Casal, tot i que en les tres edicions que s'han fet han sigut les dones del casal qui l'han tirat endavant. Amb aquesta comissió s'ha aconseguit certa referencialitat al barri amb temes de gènere. Per exemple, a l'hora d'anar a buscar més dones per constituir el nucli de la Vaga de Totes, tot i que això no ha suposat un acostament d'aquestes al casal. Comenta també que, amb el nou espai inaugurat fa poc temps, s'ha cercat fer-lo més obert i participatiu, amb una imatge més *neutra*, fet que ha acostat a veïnes que l'han rebut amb menys hostilitat que anteriors locals. Per altra banda, projectes que integren el casal com són la Cooperativa de Consum o el fet de ser la seu del St. Pauli Fanclub Catalunya han facilitat l'entrada i participació de moltes persones no alineades estrictament a l'Esquerra Independentista.

Es debat sobre com passar dels espais *còmodes* a fer espais en construcció. El tema de la decoració, transparència pel que fa al local en si -finestres i portes de vidre- ajuden que la gent es pugui sentir còmode. Això també facilita que els casals siguin espais intergeneracionals.

Els Casals s'estan consolidant com a espais de trobada i relacionals, tot i que moltes de les activitats que s'hi desenvolupen tenen a veure amb el lleure i el consum -d'alcohol sobretot-. També s'hi comencen a fer d'altres activitats, com ara sopars de carmanyola, tot i que costa que arrelin.

L'experiència del Banc Expropiat a Gràcia, on no tenen barra, és un exemple diferent en aquest sentit. El company del Banc Expropiat comenta que davant dels conflictes que ens trobem als nostres espais s'hauria d'actuar amb més pedagogia. Per exemple, si alguna persona entra beguda, se la convida a marxar i tornar-hi l'endemà. En casos com aquest, dependrà de la vinculació d'aquesta persona amb l'espai alhora d'entendre perquè se la fa fora. Comenta que és una feina que no té resultats immediats, a mig o llarg termini algunes persones entenen el perquè d'aquestes actuacions, i d'altres simplement no hi tornen. En el seu cas, comenta que el tema de penjar cartells advertint o informant sobre temes no els hi funciona, ja que no

tothom els llegeix i a vegades, per incomprensió de l'idioma. Per últim, comenta que l'ús físic condiciona l'ús social de l'espai. Planteja si podríem tenir espais de festa amb barra i d'altres com el Banc Expropiat per a realitzar-hi activitats.

Els horaris també són importants a l'hora de definir quins usos tenen els casals. Es comenta el cas del Casal Independentista de l'Eixample, La Cruïlla, on, en dates concretes, obren el casal tot el dia, fet que facilita que, per exemple, al matí, puguin entrar-hi famílies que fan un ús diferent de la barra del casal.

S'ha de trobar l'equilibri entre aquelles activitats sense un caire polític específic -tallers de massatges, sopars, etc.- i aquelles que desenvolupen les organitzacions, que no han d'oblidar la importància dels casals en la vertebració de la Unitat Popular. Es conclou el debat afirmant que la funció dels casals/ateneus/cso dependrà dels objectius que es marquin -a qui vol arribar- i el paper d'aquests en la construcció de la Unitat Popular, per exemple, amb la xarxa de Casals i Ateneus dels Països Catalans.

Quan la lluita de classes és als barris: sindicalisme, activisme laboral i lluita contra l'exploació

Preguntes

Com podem desenvolupar la lluita laboral als barris? Com trenquem l'aïllament de tota aquesta gent que treballa sola / precària / en períodes molt curts?

Com generem solidaritat de classe des del territori? En què cal posar l'èmfasi?

Quina relació han de tenir unes hipotètiques xarxes de territoris amb els sindicats combatius?

Com podem participar dels conflictes de les empreses des de l'àmbit local / territorial?

Com afecten aquestes problemàtiques a les dones? Com en podem facilitar l'apoderament en aquest punt?

Com evitem situacions de racisme i xenofòbia, de divisió dins de la pròpia classe treballadora?

Reflexions dels debats

El debat de sociolaboral va evidenciar dues tendències molt marcades a l'hora d'afrontar la lluita sindical. D'una banda, qui aposta fermament per un sindicalisme combatiu d'afiliació, organitzatiu, més 'clàssic', i de l'altra, qui aposta per la territorialització de les lluites, en un sindicalisme combatiu de territori, més 'innovador'.

Les quatre ponents analitzen que el sindicalisme clàssic ja no té la força, ni els mitjans per poder guanyar els conflictes laborals. Les empreses calculen quins seran els costos dels conflictes, només podem guanyar els conflictes si els costos són superiors als que ells s'esperen. Per exemple, la vaga del FNAC.

Es comenta que un exemple de com no s'ha de fer una lluita laboral és Panrico, que tot i que van aguantar estoicament molts mesos de vaga no la van voler estendre fora del centre de treball. En la lluita laboral cal innovar i fer coses diferents que surtin a allò que s'espera l'empresa.

Per guanyar conflictes laborals cal la col·laboració i el treball entre els moviments populars i les empreses en lluita. Cal estendre la lluita fora de les empreses. Els sindicats no arriben a la gent més precaritzada.

Hi ha un acord entre tots les ponents que cal treballar el sindicalisme territorial per fer principalment dues tasques:

- el suport mutu en conflictes laborals al barri o ciutat i, a través d'ells, organitzar els i les treballadores més precaris; la defensa.
- el suport a empreses en lluita i socialitzar el conflicte. Cal estendre els conflictes i pen-

sar com causar les màximes pèrdues a les empreses -en alguns casos, pot ser el cost de la imatge,...-

Es comenta que fer sindicalisme de barri ha de servir per acabar organitzar sindicalment les treballadores dels barris. Cal treballar conjuntament amb els sindicats.

És una feina de formigueta en la que s'ha de tenir paciència i s'ha d'anar fent el boca orella i tasca pedagògica per revertir la por que té la gent a defensar els seus drets. Si s'aconsegueix, hi ha possibilitats de guanyar ja que la majoria d'empreses locals són més vulnerables.

El sindicalisme territorial també ha de permetre abordar un seguit de qüestions que el sindicalisme clàssic ha desestimat històricament. Es posa com exemple el cas de treballadores immigrades que exerceixen una feina considerada il·legal. Pot ser el cas dels venedors ambulants -manters o venedors de cervesa-. Des del sindicalisme territorial es pot bastir una xarxa de suport a aquestes treballadores per tal de reivindicar que la seva tasca sigui considerada un treball i poder millorar les condicions de desprotecció total que pateixen. Un altre exemple el trobem en les dones que realitzen un treball domèstic remunerat -per una altra persona- o no remunerat -en el seu propi domicili-. Les dones que realitzen el treball de manera remunerada sovint ho fan sense contracte i en condicions d'absoluta inseguretat i precarietat.

El sindicalisme territorial pot abordar tots aquests i altres conflictes laborals que també estan impregnats de conflictes socials i opressions d'altra magnitud -racisme, masclisme, etc.- i fer-ho no només atenent-se a les possibilitats i marcs legals. Així, es planteja una lluita que no se centra en fer complir o no determinada legalitat sinó que busca expandir els límits de la legitimitat i el suport mutu i social.

S'exposa la necessitat de major afiliació de la militància als sindicats combatius. A l'hora que es fa una crítica a la no unitat d'acció d'aquests sindicats. A l'entorn del debat de la territorialització dels sindicats als barris, es comenta la dificultat de vincular el lloc de feina i el lloc de vida ja que sovint són entorns diferenciats i que això suposa un problema per aquesta estratègia.

En contraposició, s'exposa que la terciarització de l'economia genera llocs de feina més precaris on les rotacions de les plantilles són constants i de poques treballadores en cada empresa. Aquest fet dificulta les relacions personals entre les treballadores i per tant la coneixença d'aquestes dificulta el treball sindical. A més, es fa èmfasi que la legislació cada cop és pitjor per la gent treballadora i que caldrà pensar com portar la lluita encara que la llei no ens empari.

El company de Resposta Solidària planteja que un dels principals problemes de la lluita laboral és com es pot treballar amb qui pensa que els sindicats no són eines vàlides de lluita. Per explicar les tasques del sindicat de barri -com és el cas de RS- s'explica el cas del restaurant Santamasa. Aquest era un restaurant on RS tenia coneixement, sense tenir cap contacte directe amb les treballadores, que no es respectaven les condicions laborals. RS decideix crear una pàgina de *Facebook* on es difonen informacions en contra el restaurant denunciant les males pràctiques laborals del restaurant. A través de les xarxes socials, alguns treballadors de forma anònima denuncien altres irregularitats de les quals les companyes de RS no en tenien constància. Finalment, un dels treballadors del restaurant decideix posar-se en contacte per tal de mirar què es podria fer en contra d'aquesta situació. A través del treball directe amb aquest treballador, es reverteixen males pràctiques laborals del restaurant.

La necessitat del poder popular: organització, lluita política i antagonisme institucional

Preguntes

Quines han de ser les principals tasques i plantejaments del moviment veïnal per organitzadores les veïnes conjuntament amb els col·lectius polítics?

Quines formes d'organització veïnal veiem com les més adequades pels moments que estem vivint?

Com ho fem per tal que les dones treballadores, que acostumen a tenir més càrregues laborals i familiars, participin activament en condicions d'igualtat en aquests moviments?

Com ho fem per tal que la població immigrada participi d'espais que, en principi, són de confrontació amb la legalitat vigent?

Quines institucions de poder popular cal crear des de la base, que desbordin les institucions de l'Estat a nivell municipal?

Quina relació han de tenir els moviments populars i veïnals amb les candidatures rupturistes i amb les institucions?

Reflexions dels debats

En un dels grups, hi va haver acord en els següents punts:

- Tothom estava d'acord en què les institucions s'han de destruir. Que el pes ha d'estar al carrer. Que la institució és l'enemic a batre.
- El repte és crear moviment popular, fins ara no s'ha fet.
- Guanyant petites batalles ens apoderarem.
- Cal fer un programa mínim, posar-nos d'acord en què podem guanyar.
- Unificar lluites laborals i de barri.
- Autonomia del moviment popular: el poble mana, la institució obeeix.

A l'hora de discutir sobre el paper d'entrar a les institucions, no hi va haver acord. Algunes persones deien que era un error entrar a les institucions com ha fet la CUP. Altres deien que era positiu.

Motius en contra

- No es poden canviar des de dins.
- A Gràcia pot suposar tenir un paper negatiu envers a gent que no creu amb elles.
- Les candidatures de la CUP porten ingenuïtat, deixen treball social per fer treball institucional. Això pot crear una sobrecàrrega que pot arribar a menjar-te.
- És una bola que es fa gran i ens arrasa
- La CUP creix però només es fan tasques institucionals.

Motius a favor

- La Candidatura de Badia del Vallès ha aconseguit crear més moviment popular.
- A Donostia s'ha millorat els serveis als moviments socials.
- Gràcies a la CUP, gent que no anava a les assemblees ara hi va.
- El sistema de representació no ha funcionat. Si no hi som nosaltres, hi seran ells. Hem de dinamitar-ho des de dins.
- Gràcies a la Candidatura de Capellades s'ha creat potencial transformador i ha augmentat la massa crítica.

En l'altre grup, es comença amb un dubte directe: no és contradictori el fet de no fer servir les eines de l'amo per destruir el capitalisme amb el municipalisme? i se cita d'exemple el que ha passat amb BeC i els maners o el Congrés de Mòbils. Si no hi ha una política rupturista acabes jugant al joc del capitalisme.

Es remarca que entrar a l'ajuntament per governar no vol dir fer les polítiques de BeC: és important amb quina intenció entra un grup polític a l'ajuntament: o bé per a governar millor, o bé per a fer altres coses diferents de governar. Cal portar la política del carrer a l'ajuntament. Es diu que cal posar alguns tallafocs, com per exemple, persones de fora de la CUP que pugin determinar les polítiques a fer de la mateixa CUP. S'afirma que no es pot construir un poder popular des de les institucions. En aquest sentit, la CUP compleix altres objectius: visibilització, altaveu dels moviments socials...

Endavant està a favor del municipalisme; cal construir el municipi des de fora de l'ajuntament. Per exemple, PAHC Sabadell és poder popular i municipalisme. Com construïm els referents del poder popular? Autodefensa antirracista, autoabastiment d'aliments. Hem de crear estructures de poder popular per treballar el municipalisme. L'objectiu final és confrontar i disputar l'hegemonia/el poder a l'Estat.

Es plantegen diverses contradiccions: com es participa de les institucions? El poder institucional no està aturat, està fent coses. Per exemple, en l'ensenyament, l'Estat hi garanteix un accés universal. Les cooperatives, en canvi, només en garanteixen un accés restringit. Es posa un exemple que existeix als Estats Units: es pot demanar diners a l'Estat i no perdre el poder popular de l'educació.

Sorgeixen dubtes: com construir un poder popular que no sigui un gueto. O per exemple, com s'estableix la correlació de forces entre carrer i institucions si ja tens la capacitat de governar? El poder popular al carrer fa de contrapès. Cal tenir el poder a la institució si el carrer -poder popular- és prou fort? Es diu que cal reforçar el poder popular i no l'accés a les institucions. Tenir ambdues coses és perillós perquè des de la institució no es pot combatre el capitalisme.

Hi ha qui qüestiona si hi ha d'haver un sol poder popular, ja que entén que tota acumulació de poder és perillosa. El poder estatal és monopolista; el poder popular servirà a tothom o als interessos de tothom? Agradaria a tothom? El poder popular aporta diverses estructures per resoldre de formes diferents un problema. Cal apostar per tenir diversos poders populars.

Les decisions no són ràpides de prendre, democràticament. Les assemblees de la CUP no poden quedar absorbides a l'hora de discutir només temes institucionals i sí, en canvi, pel tema del poder popular i la unitat popular. La discussió central ha de ser l'enfortiment de les lluites i del carrer. Les forces han d'estar bolcades en el carrer.

Es planteja de manera directa com abordaria la CUP el tema de la Guàrdia Urbana si governés. No hi ha ningú de la CUP per respondre, però la gent més propera respon, d'una banda, que la CUP no vol governar Barcelona, i de l'altra, que si la CUP govern vol dir que el poder popular

és prou fort per demandar que s'abordi el tema. Voldria dir que la feina bona ja s'hauria fet. I la resposta definitiva és una altra pregunta: no has de preguntar què faria la CUP, sinó què voldries tu que féssim, col·lectivament?

Es remarcar que la CUP és un reflex del que hi ha al carrer. Per exemple, a les autonòmiques es van treure 330.000 vots. Hi ha un equilibri de forces real al carrer? O hi ha més pa que formatge? Hi ha un debat latent sobre això. Hi ha gent que mostrar que té tórria a la institucionalització. Asseguren que els vots no serveixen de res si no hi ha mobilització al carrer i no s'organitza a casa seva.

Es diu que cal crear un poder popular que tingui incidència i pugui canviar les coses: més construir i no tant destruir. El municipalisme per fer oposició no és tant important. Volem governar pero d'una manera diferent. Controlar el destí de la nostra vida -d'una majoria social-; que governin al servei dels interessos d'aquesta majoria social.

Una persona afirma que no vol un món on governi la majoria, on es mani. Entén que tothom s'ha de governar, que cal repartir el poder., que cal criticar el poder. Que no es busqui governar. Diu que la CUP sovint diu que no vol governar, però que no es tracta d'unes intencions sinó d'unes estructures institucionals. És inútil? És contraproduent? Hi ha perill? Ens eduquen dient-nos que la política es fa a les institucions. Si hi ha gent que porta la política dels moviments socials a les institucions, quina part de política poden fer els moviments socials?

Una persona planteja: què és el que volem construir? Una societat diferent. Per fer-ho cal dotar-se de poder que xoqui amb les institucions i ens permeti autogovernar-nos. El poder popular ha d'acabar substituint al poder burgès i capitalista. Amb quines eines? PAH, Associació de veïns/es, cooperatives, candidatures: les eines no són eternes i no sempre es poden fer servir a tot arreu i en tot moment. Cal analitzar-ho.

Es diu que cal organitzar l'esquerra: millor agrupar militants que no pas vots. Tota orientació és una desviació. Cap a on volem construir el poder popular? El subjecte de canvi ha de ser la classe treballadora. Falta gent militant en conflictes laborals. Cal que la joventut s'involucri en la construcció del poder popular.

Hi ha qui diu que s'està centrant el tema del debat en la CUP. El problema és: com ens dotem d'estructures per governar-nos des del poder popular? Per exemple, les sobiranes de què parlava la ponent del MPS-Crida per Sabadell. Cal valorar si la candidatura és útil realment.

El poder popular és el poble organitzat i amb força, no a les institucions. Calen estructures organitzatives de poder per encarar lluites i on es decideixin coses: etapes, objectius... El control de l'educació el té l'Estat; això ens aboca a la lluita institucional i no al poder popular. Pas intermig: el control passa al govern però no controlem el govern.

Es diu de marcar un objectiu: les institucions han de garantir les necessitats bàsiques; per això volem estructures de poder. I cal que ens enfrontem a les estructures capitalistes. I amb la minoria cal enfrontar-s'hi; si els recursos són de totes i tots, han de ser per a totes i tots.

Calen estructures de poder popular fortes que permetin la presa de decisions. L'objectiu de les candidatures ha de ser transvasar la presa de decisions de l'Estat a les institucions del poder popular.

En temes com educació, aigua, salut... cal immediatesa d'acció perquè és imprescindible fer-ho ja. Es diu de fer la revolució al marge de la institució. Cal crear espais de poder popular en àmbits diversos -sobiranes-.

El ponent interpel·lat explica que la definició de poder popular és la de poble conscient, i com a tal, és anticapitalista. Aquests poder popular no delega. A nivell municipalista, no s'entra a les institucions quan es pot sinó que el poder popular t'ho diu, i no com a representant d'aquest, sinó com a portaveu. Per això, cal un treball previ, cal una majoria de la població.

Per què cal entrar a les institucions? Perquè hi ha diners nostres que cal gestionar. Cal apostar cap a la re-municipalització. El patrimoni municipal ha de ser l'usdefruit dels usuaris/es. Les normes del parlament/alcaldia no les hem triat nosaltres sinó l'enemic. Enfront del model capitalista de mercat hem de construir socialisme municipalista de gestió.

Per això, governar per al poble però sense el poble és assistencialista. És el model representatiu de BeC. La democràcia dels rics és la democràcia actual. El pastor no és igual que les ovelles. Cal canviar les institucions: horitzontalitzar-les. Cal anar amb compte amb l'intent de militaritzar-nos o uniformitzar-nos. Ens ajuntem per governar-nos millor.

Es critica que la construcció d'infraestructures que ens permetin viure fora del mercat i de les institucions no s'està fent. Cal posar molt d'èmfasi amb la construcció de recursos, d'eines que serveixin per construir poder popular i que serveixin per resoldre els problemes diaris. Les institucions se suposa que han de resoldre els problemes de totes. Les infraestructures per resoldre els problemes propis són replicables.

Dir que "el poder popular arriba a les institucions i es posa a governar" és una lectura simplista. Això del 99% és diferent i divers. No és una sola majoria i va més enllà de tenir un plat a taula.

Cadascú sabrà com organitzar-se i quines estructures crear per resoldre els seus problemes.

Hi ha complexitats diferents amb necessitats diferents i cal que la gent s'organitzi de forma diferent. No es pot hegemonitzar aquest poder popular en un partit. Hi ha una multiplicitat de formes i d'organització. Es fa referència al primer debat, es diu de transversalitzar lluites i crear una xarxa que conformi el poder popular. L'atomització és diferent de la col·laboració i aquesta és diferent de l'hegemonització.

